

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M Ě N E M R E P U B L I K Y

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Zuzanou Bystřickou v právní věci žalobce **L. V. T.**, nar., e.č., státní příslušnost, t.č. pobytem, zast. Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop, 602 00 Brno, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky** se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.5.2013, č. j. OAM-573/VL-18-HA08-2009,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a shrnutí obsahu napadeného rozhodnutí

[1] Žalobce se včas podanou žalobu domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým mu žalobce neudělil mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14 b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen zákona o azylu).

[2] Žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul skutkový stav věci, přičemž dospěl k závěru, že nebyly splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany v žádné z jejích forem. Skutečnosti zjištěné z tvrzení žalobce a informací o zemi původu vyhodnotil žalovaný dle výše uvedených ustanovení zákona o azylu. Konstatoval, že žalobce do České republiky přicestoval v roce 2004 na základě podnikatelského víza, do října 2009 zde pobýval legálně, vzhledem k obchodování se zbožím s falešnou značkou o povolení k pobytu přišel, proto si chtěl další pobyt zajistit v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany, což i výslovně uvedl. Žalovaný se zabýval rovněž skutečností, že žalobce

uzavřel sňatek s osobou legálně pobývajícím na území České republiky, tuto skutečnost vyhodnotil v souvislosti s § 12 zákona o azylu a v následujícím odstavci na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí.

[3] Pokud se týká možnosti udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, žalovaný konstatoval, že se zabýval zejména rodinou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl k jeho zdravotnímu stavu. Ve vztahu k § 14a zákon o azylu žalovaný konstatoval, že neshledal k udělení doplňkové ochrany důvod, přičemž vyhodnotil žalobcem uvedená tvrzení, týkající se obav z nemožnosti získat zaměstnání. Vyhodnotil rovněž informace týkající se bezpečnostní situace ve Vietnamu.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[4] Žalobce především namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a tudíž nezákonné. Nepřezkoumatelné je především rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany podle § 14 zákona o azylu, tedy neudělení humanitárního azylu. Žalovaný pouze obecně konstatoval, že se zabýval zejména rodinou, sociálně ekonomickou situací žalobce a přihlédl rovněž k jeho věku zdravotnímu stavu. Toto odůvodnění je zcela odporující § 68 odst. 3 zákona či 500/2004 Sb. správního řádu (dále jen správní řád). Slovo „zejména“ naznačuje, že se žalobce zabýval ještě dalšími hledisky, neuvedl však, jakými. Žalobce shrnul obsah ust. § 14 zákona o azylu s tím, že přezkum rozhodnutí dle tohoto ustanovení se pohybuje pouze v mezích, zda správní uvážení nevybočilo z hledisek stanovených zákonem. Vzhledem k tomu je nezbytné, aby úvaha správního orgánu byla popsána a byla tedy zřejmá. Žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyšší správního soudu č. j. 6 Azs 30/2008-77 ze dne 22. 5. 2008 a č. j. 5 As 51/2007-105 ze dne 13. 3. 2008. Uvedl, že absence úvahy činí rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným.

[5] Dále má žalobce za to, že žalovaný při posouzení doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu nevycházel ze zjištěného skutkového stavu věci. Poukázal na důvodovou zprávu k ust. § 14 a novely zákona o azylu s tím, že za vážnou újmu se bude považovat i situace, kdy by vycestování cizince nebylo možné s ohledem na závazky plynoucí z mezinárodních smluv, jimiž je Česká republika vázána. Zejména půjde o situace, kdy vycestování není možné s ohledem na respektování soukromého a rodinného života, jak je zakotveno v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv z roku 1950. Žalobce žije v České republice dlouhodobém vztahu se svoji manželkou, žil s ní takto v průběhu celého řízení o udělení mezinárodní ochrany i předtím. Vzhledem k tomu mu náleží ochrana dle uvedeného čl. Úmluvy.

[6] Žalobce je toho názoru, že s ohledem na obdobné znění § 179 odst. 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců a § 14 a odst. 1 a 2 zákona o azylu na jeho případ lze aplikovat názor vyslovený žalovaným ve správním řízení vedeném dle zákona o pobytu cizinců, který dopadá na jeho situaci. Tento názor je uveden v závazném stanovisku k č.j. MV- 343 - 1243/OAM- 2008 ze dne 23. 6. 2008. Je sice nesporné, že samotná existence vztahu osoby s osobou blízkou legálně žijící v České republice a společné sdílení domácnosti neznamená existenci důvodů znemožňujících vycestování ve smyslu zákona o

pobytu cizinců, ale z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že objektivní okolnosti nemožnosti vycestování jsou dány v případě existence dlouhodobého intenzivního vztahu s vysokým stupněm integrace jednotlivých členů rodiny do společnosti a naopak již nemožnost zpětné integrace v zemi původu cizince. Bude se jednat určitě o déle trvající manželství, ve kterém jsou navíc vychovávány děti.

[7] Žalobce v České republice žije dlouhodobě, v žádné jiné zemi nemá zázemí. V České republice navázal dlouhodobý a vážný vztah stvrzený uzavřením manželství. Pracuje zde, má zde vybudovány takové vazby, které by v případě odchodu pociťoval jako hrubý zásah do soukromého a rodinného života, dosahující intenzity porušení čl. 8 Úmluvy. Žalovaný však hloubku integrace žalobce vůbec neposuzoval. Dále žalobce namítl, že žalovaný překročil svou pravomoc, pokud se zabýval možností žalobce získat oprávnění k pobytu na území dle jiné právní úpravy. Úkolem žalovaného je rozhodovat pouze a jedině o předmětu řízení, kterým bylo uděleno udělení mezinárodní ochrany.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[8] Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Konstatoval, že náležitě zjistil skutkový stav, a to i s ohledem na soukromý a rodinný život žalobce, který důkladně popsal a posoudil. Dospěl k závěru, že důvody tvrzené žalobcem nejsou relevantní z hlediska udělení mezinárodní ochrany dle žádného ustanovení zákona o azylu. Vzhledem k podrobnému popisu a posouzení rodinného života žalobce pak zvolil stručnější odůvodnění ve vztahu k § 14 zákona o azylu.

[9] Existence rodinného života neznamena automaticky povinnost správního orgánu poskytnout ochranu za účelem možnosti jeho realizace. Je nutno zkoumat okolnosti konkrétního případu, přičemž u žalobce je zřejmé, že využívá, resp. zneužívá zákona o azylu k legalizaci pobytu.

[10] Ač žalobce hovoří o dlouhodobosti a vážnosti vztahu, nelze přehlédnout jeho laxní přístup k úpravě pobytu. Od roku 2009 se nepokusil upravit svůj pobyt, ani se nezajímal, jaké možnosti v tomto směru má.

[11] Neudělení mezinárodní ochrany nezpůsobuje nutně odloučení žalobce od jeho manželky. Mohou si vytvořit zázemí a pobývat v místě, kde mohou mít oba možnost legálního pobytu, což nemusí být výhradně na území České republiky

IV. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[12] Soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[13] Žalobce v žalobě vznesl námitky proti rozhodnutí žalovaného dle § 14 zákona o azylu, které je dle jeho názoru nepřezkoumatelné a dále proti posouzení možnosti udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, kdy žalovaný dle jeho názoru nevycházel ze zjištěného skutkového stavu věci. Obě námitky souvisejí s nedostatečným, respektive nesprávným posouzením otázky rodinného a soukromého života žalobce v České republice.

[14] Jak soud zjistil z napadeného rozhodnutí, žalovaný řádně zjistil a popsal skutkový stav věci. Učinil tak i ve vztahu k rodinnému a k soukromému život žalobce, zcela v souladu s tvrzeními žalobce, která uvedl ve správním řízení, a to v žádosti, pohovoru k žádosti ze dne 10. 2. 2006 a doplňujícím pohovoru ze dne 23. 5. 2012.

[15] Jak žalobce uvedl, do České republiky z Vietnamu odjel již v roce 2004. V zemi původu nemohl poté, co na vlastní žádost odešel od policie, najít zaměstnání. Od policie odešel proto, že nesouhlasil se praxí pobírání úplatků. Důvodem byl rovněž rozvod s manželkou a tedy rozpad jeho tehdejší rodiny. V České republice pobýval legálně, měl podnikatelské vízum, které si pravidelně prodlužoval až do září 2009. Z důvodu prodeje padělaného značkového zboží byl následně podmíněně odsouzen a vízum v důsledku toho nebylo prodlouženo. Dne 5. 10. 2009 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, K dotazu, z jakých důvodů tak učinil, výslovně uvedl, že přišel požádat o azyl, protože mu nebylo prodlouženo pobytové vízum. Rovněž uvedl, že má v České republice přítelkyni, kterou pozval do České republiky, aby s ním zde žila a pracovala. Jeho přítelkyně má v České republice pobyt za účelem podnikání. Při doplňujícím pohovoru dne 23. 5. 2012 žalobce doplnil, že s přítelkyní uzavřeli v roce 2010 sňatek, děti dosud nemají. V České republice by chtěli do budoucna zůstat, podnikat zde a vybudovat si rodinu. Do Vietnamu se vrátit nepřeje, nechce zde nechat manželku samotnou, měl by tam problémy s hledáním zaměstnání.

[16] Jak soud zjistil z napadeného rozhodnutí, žalovaný se důkladně zabýval popisem a následně i rozbořením rodinného a soukromého života žalobce v České republice na straně 4 a 5 napadeného rozhodnutí. Své úvahy nejprve vztáhl k § 12 zákona o azylu. Následně se otázkou respektování soukromého a rodinného života zabýval ve vztahu k možnosti udělení mezinárodní ochrany bez ohledu na konkrétní ustanovení zákona o azylu. Je zřejmé, že jeho úvahy lze vztáhnout rovněž k §14 a §14a zákona o azylu.

[17] Žalovaný v souvislosti se soukromým a rodinným životem žalobce vyhodnotil celkovou situaci žalobce. Vzal v úvahu, že žalobce přicestoval do České republiky již v roce 2004 s podnikatelským vízem, které si opakovaně bez problémů prodlužoval. Důvodem pro ztrátu možnosti dalšího prodloužení bylo odsouzení žalobce z důvodu obchodování s padělanou značkou. Přihlédl rovněž k tomu, že jak žalobce uvedl sám,

důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu byla legalizace pobytu. V této souvislosti zdůraznil, že zákon o azylu neslouží k legalizaci pobytu, jedná se o specifický nástroj pro povolení k pobytu z důvodu pronásledování. Odporuje zákonu, pokud je pohnutkou k podání žádosti pouhá snaha o legalizaci pobytu či získání možnosti získat pracovního povolení.

[18] Žalovaný dále konstatoval, že respektování soukromého a rodinného života v případě žalobce porušeno nebylo, nic nebrání v tom, aby své právo realizoval ve své vlasti. Jak bylo zjištěno, manželka žalobce, rovněž občanka Vietnamu, má pouze dočasný pobyt na území republiky. Žalovaný rovněž uvedl, že pokud žalobce hodlá realizovat své právo na rodinný život na území České republiky, nezbavuje jej to povinnosti dodržovat pravidla stanovená pro pobyt cizinců v České republice a připomněl, že právní úpravu pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a je v možnostech žalobce tohoto zákona využít.

[19] Je pravdou, že následně ve vztahu k § 14 zákona o azylu žalovaný uvedl, že se zabýval „zejména rodinou, sociální a ekonomickou situací výše jmenovaného žadatele ...“ Pokud by byl posuzován izolovaně pouze odstavec, vztahující se výslovně k § 14 zákona o azylu, byla by důvodnou námitka o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí ve vztahu k tomuto ustanovení. Dle názoru soudu je však napadené rozhodnutí nutno posuzovat jako celek, a tato skutečnost tedy nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.

[20] Jak je zřejmé z výše uvedeného, žalovaný se otázkou rodinného a soukromého života a zabýval i v jiné části napadeného rozhodnutí, přičemž je zřejmé, že jeho úvahy je možné vztáhnout i k § 14 zákona o azylu. Soud odkazuje na výše uvedené shrnutí úvah žalobce v této souvislosti. Lze tedy akceptovat, pokud následně ve vztahu k § 14 žalovaný pouze uvedl, že se rodinnou situací žalobce zabýval.

[21] Soud souhlasí s tím, že použití slova „zejména“ při výčtu skutečností, kterými se žalovaný ve vztahu k § 14 zabýval, nebylo vhodné. Dle názoru soudu šlo o slovo nadbytečné, které je možno bez problémů vypustit, aniž se jakkoliv mění význam věty.

[22] Úvahy uvedené žalovaným ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce uvedené na straně 5 napadeného rozhodnutí lze vztáhnout rovněž tak § 14a zákona o azylu a k respektování mezinárodních závazků, konkrétně i čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv z roku 1950. Žalovaný konstatoval, že ani udělení pobytu na území ČR jednomu z manželů není důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Vyslovil závěr, že respektování soukromého a rodinného života nebylo porušeno, přičemž uvedl, že žalobce a i jeho manželka mají právo i možnost realizovat svůj rodinný život v zemi původu. Zdůraznil v této v souvislosti dočasnost pobytu manželky žalobce na území ČR a následně i možnost úpravy pobytu dle zákona o pobytu cizinců.

[23] Soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 22. 8. 2008 čj. 48 Az 70/2008-37, podle kterého „*Vycestování cizince do země původu není v rozporu se zákonem č. 325/1999 Sb., o azylu, či mezinárodními závazky, nebo porušením práva na rodinný život, může-li cizinec realizovat toto právo jiným způsobem (např. úpravou pobytu v České*

republiky podle příslušných ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky“.

[24] Dle názoru soudu žalovaný nepochybil, pokud upozornil žalobce na možnost a nutnost řešit jeho pobyt dle zákona o pobytu cizinců. Žalovaný tím nepřekročil svoji pravomoc. Konkrétně možnost legalizace pobytu dle tohoto předpisu neposuzoval.

V. Závěr a náklady řízení

VI.

[25] Krajský soud v Brně tedy shledal žalobní námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo jakékoliv vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[26] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení náhrada nákladů řízení příslušela, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku, který nabývá právní moci dnem doručení (§ 54 odst. 5 s.ř.s.) je přípustná kasační stížnost za podmínek stanovených v § 102 a následujících s.ř.s., která musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Brně ve dvojím vyhotovení. Stěžovatel, který nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Brně dne 23. října 2013

JUDr. Zuzana Bystřická
samosoudkyně